

SANNA HAIKONEN

Jotenkin jostain tsädäm,
vai jotenkin muuten?

Jotenkin jostain tsädäm, vai jotenkin muuten?

Tämä kirja on omistettu erityisesti niille, jotka eivät löytäneet helvetin kuilun pohjalta muuta ovea kuin hätäuloskäynnin. Se oli omanlaisensa kannanotto ja rakkauden osoitus kahlittua ihmisyyttä ja elämää kohtaan, eikä se ole jäänyt kuulematta. Vapauden ja rakkauden aika koittaa vielä ja iso kiitos siitä kuuluu myös heille. Kiitos. Tiedän, että te yhä olette.

Erityiskiitos teille rakkaat lapseni! Olette hengästyttävän hämmästyttäviä, viisaita ja lahjakkaita olentoja! Kiitos, että olette omalla luontaisella olemuksellanne muistuttaneet minua näkemään maailman ja elämän jälleen kuin lapsena.

SANNA HAIKONEN

*Jotenkin jostain tsädäm,
vai jotenkin muuten?*

© 2017 Sanna Haikonen

Kansikuva: Tomi Sajaniemi

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-600-8

Sisältö

Johdanto	7
Täystyrmäys	18
Vielä luonnollinen elämää rakastava lapsi	33
Ajattelevasta ja syvästi tuntevasta lapsesta koviin faktoihin luottavaksi realistiksi	41
Epätoivon pohja	55
Erilaista etsin, erilaista löysin	69
Herääminen	80
”Entä jos tiede oiskin väärässä?”	94
”Mitä jos ei mikään oookkaan sitä miltä näyttää?”	109
Tietoisuuden käsittelyä	124
Toisenlainen muinainen uskomusten viitekehys	139
Malja hulluille	153
Elämän kutsuhuuto	173
Radikaali vastuunotto tuo radikaalin voimaantumisen ja vapauden	189
Luontainen ja opittu	211

Johdanto

Olipa kerran pieni, ajatteleva ja utelias tyttö. Iloa ympärilleen säteilevä lapsi rakasti kaikkea elämää avoimella, suurella sydämelään täysin rinnoin, ja hänelle kaikki oli mahdollista. Syvästi tunteva, onnellinen tyttö sai elää vapaassa hyvinvointimaassa hyvää lapsuutta hyvässä perheessä ja sai tuntea sydänjuuriaan myöten, että häntä rakastettiin ja hänestä pidettiin huolta. Hän oli nätti, terve ja sosiaalisesti lahjakas lapsi, jolla oli aina paljon ystäviä. Tyttö menestyi koulussa ja harrastuksissa, eikä hän kohdannut omassa elämässään koskaan mitään traagista. Miten onnekas hän saikaan olla! Kaikilla ei ole näin hyviä lähtökohtia elämään. Kaksikymmenvuotiaana tämä luontaisesti pelkkää iloa ja rakkautta kaikkea elämää kohtaan syvästi tuntenut tyttö halusi kuitenkin tappaa itsensä. Vaikka hänen elämänsä oli kulkenut kaikkien oppikirjojemme mukaisesti alusta asti, jostain takavasemmalta häneen oli silti iskenyt salakavala sairaus nimeltä masennus. Onni onnettomuudessa oli kuitenkin se, että me ihmiset olemme onnistuneet kehittämään jos jonkinlaisia psyykenlääkkeitä ja terapiamuotoja, joten kyllä tämäkin itsemurhan partaalla ollut nuori aikuinen tolpileen saatiin.

Masennuksesta toivuttuaan tämä syntyjään iloinen ja elämää syvästi rakastava tyttö eli taas kaikkien oppikirjojemme mukaista normaalia ja hyvää ihmiselämää. Hän oli naimisissa, hänellä oli terveet, äärimmäisen rakkaat lapset, lasten hoitoapua aina saatavilla ja omakotitalo luonnon rauhassa. Myös työelämässä meni hienosti. Oli nousujohteinen ura isossa kansainvälisessä yrityksessä ja keskivertopalkansaajien keskuudessa vähintäänkin

kohtuulliset tulot. Lisäksi hän oli erittäin suosittu ja arvostettu henkilö työyhteisössään. Kaiken piti olla vähintäänkin hyvin, oikeastaan kerrassaan loistavasti. Vaan jostain nurkista se salakavala sairaus nimeltä masennus oli taas päässyt luikertelemaan tämän syntyjään iloisen ja elämää syvästi rakastavan tytön mieleen ja sydämeen. Jälleen 35-vuotiaana hän oli siinä tilassa, että halusi vain tappaa itsensä. Tällä kertaa sairaus uusi niin vakavana, etteivät kehittämämme psyykenlääkkeet ja terapia enää kyenneet tätä kahden lapsen äitiä auttamaan.

Miksi näin tapahtuu? Miksi syntyjään iloinen ja elämää täysin rinnoin rakastava ihminen, jonka elämä täyttää alusta asti kaikki hyvän ja onnellisen elämän kriteerit, masentuu niin vakavasti, ettei hän yksinkertaisesti pysty enää elämään, vaan tappaa itsensä? Tällaisella ihmisellä ei pitäisi olla mitään syytä masentua. Ei ole synnynnäistä taipumusta, ei huonoa lapsuutta, ei traumaattisia kokemuksia. Loogisesti ajatellen tällaisen ihmisen pitäisi olla onnensa kukkuloilla, ei astelemassa junan alle. Jossain kohtaa logiikka siis ontuu ja pahasti, mutta missä? Ontuuko se luonnossa? Olemmeko me tosiaan luontaisesti niin viallisia, ettemme kestä elää määrittelemäämme hyvää ja onnellista elämää? Vai voisiko logiikka sittenkin ontua niissä ihmisen keksimissä määrityksissä ja kriteereissä?

Me länsimaiset ihmiset elämme nykypäivänä maailmassa, joka luottaa määrittelemiimme faktoihin ja realismiin, niin sanottuihin elämän muuttumattomiin tosiasioihin. Ne kertovat meille muun muassa sen, että me elämme sellaisessa maailmassa ja todellisuudessa, jossa elämällä ei ole käytännössä yhtään mitään merkitystä, eikä sillä ole myöskään minkäänlaista toivoa. Ne kertovat meille, että elämä on alkanut ja kehittynyt sattumanvaraisesti jostain ja se kulkee toisiaan ja itseään armottomasti talloen kohti väistämätöntä loppua. Ne kertovat meille, että elämän ainoa merkitys on yrittää selviytyä, vaikkei kukaan tai mikään kuiten-

kaan loppujen lopuksi selviydy. Ei yksikään yksittäinen olento, eikä elämä yleensä. Ihminen käy tätä toivotonta selviytymistais-telua – ei pelkästään elämää talloen, vaan hyvin usein suorastaan kylvään tuhoa. Elämän tosiasiat kertovat meille myös sen, että tälle asialle ei käytännössä voi tehdä yhtään mitään. Sattuman-varaisessa fyysisessä todellisuudessa meidän vaikutuskeinomme kun ovat käytännössä hyvin olemattomat. On siis vain hyväk-syttävä, että maailma ja elämä toimii, kuten toimii. Ei siinä muu auta kuin koettaa selviytyä maailmassa sellaisena kuin se on. Se positiivinen puoli tässä toki on, että oli elämässä sitten mitään järkeä tai ei ja raiskasi ihminen elämää tai ei, niin sillä tai millään muullakaan ei kuitenkaan ole yhtään mitään merkitystä. Tämä sattumalta jostain tyhjiyden kadotuksesta syntynyt fyysinen maailma, sen jokainen kurja olento ja koko maailmankaikkeus itsessään loppuvat kukin joka tapauksessa, ihan sama mitä me teemme tai olemme tekemättä.

Siinä vähän elämän realiteettia ja faktaa pöytään. Oliko kenellä-kään mitään kysyttävää? Enempää ei varmaan tarvitse sanoa. Jos sinä onneton satuit syntymään sellaisten kirousten kanssa, että sinä rakastat elämää sydänjuuriasi myöten, sinä ajattelet asioita ja sinulle kaikki on mahdollista, niin tervetuloa helvettiin! Tällai- sessa maailmassa itsemurha on kuin ainoa mahdollinen rakkau- denosoitus, jonka elämälle voi antaa. Jättää itse sen raiskaaminen ja jatkuvan raiskauksen sydäntäsärkevä todistaminen väliin, kun millekään ei kuitenkaan voi tehdä mitään eikä sillä loppujen lo- puksi ole edes mitään väliä. Tällaisessa täysin järjettömässä maa- ilmassa itsemurha ei ole pelkästään rakkaudenosoitus, vaan se osoittaa samalla jonkinlaista järjen käyttöä: kulkea suoraan tästä täysin mielipuolisesta helvetistä vapauttavaan kuolemaan.

Hieno suomalainen taitelija Vesala laulaa kappaleessaan *Ei pys- tynyt hengittää* siitä, miten ihminen ylläpitää täysin valheellista ja kieroutunutta suhdetta, joka vie kaiken tilan ja ilman, tukah-

duttaen alleen. Tässä kappaleessa tällaisessa suhteessa itsensä tukahduttanut ihminen on vihdoinkin ja viimein saanut edes vähän kiinni tähän kieroutuneeseen suhteeseen kadotetusta sisäisestä voimastaan ja jättää sen taakseen. ”*Mun on pakko lähteä, sun lähellä ei vaan pystynyt hengittämään.*” Minä olen kulkenut tuon tien, mutta viittaa tällä varsinaisesti mihinkään ihmissuhteeseen. En suhteeseen kenenkään toisen ihmisen kanssa. Kyse oli sisäisestä suhteesta. Minun omasta suhteestani itseni, elämän, kuoleman ja todellisuuden kanssa. Se oli minun masennukseni, joka uusi niin pahana, etteivät ihmisen kehittämät psyykenlääkkeet ja terapia enää kyenneet minua auttamaan. Pidin toistamiseen elämäni aikana helvetin hätäuloskäynnin ovenkahvasta kiinni. Näin sen ainoana järkevänä vaihtoehtona, mitä tässä täysin järjettömässä maailmassa saattoi olla. En kuitenkaan astunut tuosta ovesta. Tätä kirjaa kirjoittaessani minä myös tiedän, etten tule enää koskaan seisomaan tuon oven edessä, sen kahva kädessäni. Minähän rakastan elämää sydänjuuriani myöten! Minulle kaikki on mahdollista! Ei herran aika, sellaiseksihan minä synnyin! Sellainen minä *luonnostani* olen.

Minä elin muiden ihmisten keksimien, niin sanottujen elämän muuttumattomien tosiasioiden mukaisesti 35-vuotiaaksi asti aivan väkisin, vaikka samalla tiesin, ettei tällaisessa maailmassa ja elämässä ollut pienintäkään hitusta minkäänlaista järkeä. Kun 35-vuotiaana olin toistamiseen elämässäni aivan rikki ja tällä kertaa vielä huomattavasti enemmän kuin ensimmäisellä, suostuin vihdoinkin ja viimein näkemään ja oivaltamaan sen, minkä olin sisälläni kyllä tiennyt ihan pienestä lapsesta asti. Ontuva logiikka *ei* löydy luonnosta. Eihän mikään toimi niin henkeäsalpaavan kauniisti, harmonisesti ja älykkäästi kuin luonto, joka ikistä pienintä, suurinta, näkyvää ja näkymätöntä yksityiskohtaa myöten. Ja mitä minä olin mennyt tekemään? Olin haudannut ja tukahduttanut todellisen luonnollisen itseni, rakentaakseni valheellisen minän ja valheelliselle minälle pohjautuvan elämän, koska olin nielaissut

muiden ihmisten keksimät ja pääättelemät niin sanotut elämän muuttumattomat tosiasiat. Herätys! Onko ketään kotona? Päätit sitten niihin määrityksiin uskoa, joiden pohjalta rakennettu maailma ja elämä ei ihan niin henkeäsalpaavan kauniisti, harmonisesti ja älykkäästi toimi joka ikistä yksityiskohtaa myöten? Pistä yläfemman tuolle valinnalle, todella älykäs ratkaisu! Tai sitten ei niinkään. Sanon tämän vain ja ainoastaan rakkaudella. Näin meille jokaiselle on täällä käynyt.

Näin vuosien ajan toistuvasti unia, että olin hautaamassa ruumista. Nämä unet olivat äärimmäisen voimakkaita ja ahdistavia. Siirsin ne aina kuitenkin syrjään ja sanoin itselleni, että se oli vain unta, se ei ollut totta, unohda se. En vain suostunut katsomaan totuutta silmiin ja myöntämään, että ruumis, jota unissani hautasin, olin minä itse. Olin haudannut luonnollisen itseni toistaakseni elämässäni valheellista kaavaa, jonka me opimme. Kun 35-vuotiaana olin toistamiseen elämässäni aivan rikki, tällä kertaa täysin atomeina, eivät minkäänlaiset psyykenlääkkeet ja terapia enää kyenneet minua niin sanotusti auttamaan. Valheellinen tie oli kuljettu minun osaltani loppuun, enkä askeltakaan pidemmälle enää pystyisi jatkamaan. Kehittämämme psyykenlääkkeet ja terapiamuodot eivät nimittäin auta missään muussa kuin valheellisen tien väkisin kulkemisessa. Aivan kuin alkoholi, huumeet tai työnarkomania, ja minulla on kokemusta näistäkin kaikista. Minulla on kokemusta myös elämän elämisestä vuosien ajan niin sanotun hyvän ja tasapainoisen elämän ohjeiden mukaan. Voin syvällä rintaäänellä todeta: Ihan kaikkeni olen yrittänyt ja antanut pystyäkseni elämään täällä niin, että kulkisin ”elämän muuttumattomiin tosiasioihin” perustuvaa tietä. Ihan kaikkeni olen yrittänyt ja antanut haudatakseni luonnollisen itseni, jotta tätä valheellista tietä pystyisin kulkemaan. Vaan kun kaikkensa on yrittänyt ja antanut eikä homma toimi, löytää itsensä tilanteesta, jossa on todettava, kuten taiteilija Vesala kappaleessaan toteaa: *”Ja se päättyy nyt tähän”*, ja sitten se on siinä.

Minä en kuitenkaan astunut helvetin hätäuloskäynnistä. Kahden lapsen äitinä oli otettava härkää sarvista. Purin valheisiin perustuvan suhteen itseni, elämän, kuoleman ja todellisuuden kanssa. Ja voi pojat, miten minä todellakin voin nyt hengittää! Minä hengitän ja minä rakastan taas jokaisella solullani! Joka ikistä soluani myöten uskallan luottaa luontooni. Itseeni. Joka ikistä soluani myöten minä uskallan luottaa elämään ja koko todellisuuteen kaikinensa. *Kaikki* on taas mahdollista. Minä olen se muinaisten tarujen lintu, joka poltti itsensä täysin tuhkaksi ja syntyi uudelleen. Niin sanotut kuolevaisten lait eivät koske enää minua, ja *se* on minun *luonnollinen* olemukseni. Se on *meidän luonnollinen* olemuksemme, eikä se ole luonto, joka ontuu.

Minä kuljin oman henkilökohtaisen helvetin tulen läpi päästäkseni tähän sisäisen voiman, ymmärryksen ja luottamuksen tilaan, missä olen nyt. Olen kolkutellut peloissani ja epätoivoisena sekä hulluuden että kuoleman porteilla. Elämän ei kuitenkaan tarvitse olla selviytymistä, kärsimystä ja helvettiä. Silloin, kun näin on, se on aina *oma* valinta. Minä itse olin valinnut uskoa muiden ihmisten keksimiin niin sanottuihin elämän muuttumattomiin tosiasioihin. Minä itse olin valinnut rakentaa oman identiteettini ja elää elämäni noiden määritysten pohjalta. Minä itse olin valinnut elää valheessa, ja se teki elämästäni helvettiä. En toki elänyt valheessa yksin. Meidän maailmamme tila on tällä hetkellä se, mikä se on. Ei siksi, että ontuva logiikka löytyisi luonnosta. Ei siksi, että ontuva logiikka löytyisi siitä, mitä me ihmiset luontaisesti olemme. Ontuva logiikka löytyy niistä lukemattomista toisiinsa kietoutuneista ”elämän muuttumattomien tosiasioiden” verkoista. Se löytyy niistä aivan käsittämättömän valheellisista *uskomuksista*, joiden pohjalta me ihmiset olemme rakentaneet oman maailmamme ja joiden pohjalta me vielä tänä päivänä elämme elämäämme. Me ihmiset elämme valheessa, ja *se* tekee elämästämme selviytymistä, kärsimystä ja helvettiä.

Määrittelemämme valheet, joihin uskomme, vievät ihmisen elämältä merkityksen ja toivon. Ei niin, että elämä olisi aidon luonnollisen todellisuuden nimissä ihan oikeasti merkityksetöntä ja toivotonta. Määrittelemämme valheet, joihin uskomme, vievät meiltä luottamuksen itseemme, toisiimme, elämään, kuolemaan ja koko luonnolliseen todellisuuteen. Ei niin, etteikö näihin kaikkiin voisi ihan aidosti ja oikeasti luottaa joka ikisessä tilanteessa, aina ja ikuisesti. Määrittelemämme valheet, joihin uskomme, saavat meidät pelkäämään. Ei niin, että meillä olisi aidon, luonnollisen todellisuuden nimissä oikeasti yhtään mitään pelättävää. Määrittelemämme valheet, joihin uskomme, ajavat meidät ahdistukseen, masennukseen ja epätoivoisiin tekoihin. Ne ajavat meidät kärsimykseen, vihaan, katkeruuteen, murhiin, sotiin, riistämiseen ja raiskaamiseen. Ne saavat meidät elämään elämäämme niin sanottujen elämän muuttumattomien ”tosiasioiden” mukaan. Sen mukaan, miten on muka ”pakko”, kun muuta ei muka voi. Määrittelemämme valheet vievät meiltä meidän huikeat voimavaramme ja riistävät meiltä meidän neroutemme.

Mitä nämä niin sanotut elämän muuttumattomat tosiasiat edes ovat? Mitä ovat niin sanotut kuolevaisten lait? Ne ovat ihmisen äärimmäisen rajoittuneesta näkökulmasta tehtyjä *johtopäätöksiä*, eivät yhtään mitään muuta. Ne *eivät* ole äärettömän luonnollisen todellisuuden muuttumattomia, ikuisia totuuksia. Ne ovat ihmisen äärimmäisen rajoittuneesta näkökulmasta tehtyjä johtopäätöksiä eli pelkkiä *uskomuksia*, jotka olemme itse langettaneet itsemme päälle. Jos ollaan aivan rehellisiä, niin meillä ei tänä päivänä ole harmainta aavistusta siitä, mitä esimerkiksi kuolema ihan oikeasti on. Jos ollaan aivan rehellisiä, niin meillä ei tänä päivänä ole harmainta aavistusta siitä, mitä todellisuus ihan oikeasti on. Mitä kaikkea se kätkeekään äärettömiin syvyyksiin sisäänsä ja miten se oikeastaan edes toimii. Jos ollaan aivan rehellisiä, niin meillä ei tänä päivänä ole harmainta aavistusta siitä, keitä me ihan oikeasti olemme. Me, jotka koemme ja tarkastelemme

todellisuutta omasta äärimmäisen rajoittuneesta näkökulmasta. Näistä lähtökohdista kun lähtee määrittelemään ”elämän muuttumattomia tosiasioita” ja ”kuolevaisten lakeja”, heittäen ne itsensä ja toistensa päälle, niin metsään mennään ja pahasti. Kaikista humoristisinta on se, että osaa näistä ihmisen äärimmäisen rajoittuneesta näkökulmasta tekemistä johtopäätöksistä eli *uskomuksista*, kutsutaan tieteellisesti todistetuiksi ”faktoiksi”. Katsokaa maailmamme tilaa. Ihmisen luomus, jonka hän on itse luonut *uskomustensa* pohjalta.

Rakkaat, upeat, uniikit ja äärimmäisen älykkäät kanssaihmiseni. On aika ajatella uusiksi kaikki. Me ihmiset itse emme enää jaksa kantaa nykyisiä ajatusmallejamme, eikä jaksa maailmamme luonto. Meidän luomamme erilaiset yhteiskuntajärjestelmäkään eivät jaksa enää kantaa. Me ihmiset olemme luoneet itsellemme yhtälön, joka ei yksinkertaisesti kestä. Tuomme itse itseämme jatkuvasti ahtaammalle, mutta niin sen kuuluukin olla. Luonnollinen todellisuus toimii juuri niin henkeäsalpavan älykkäästi, joka ikistä pienintä, suurinta, näkymätöntä ja näkyvää yksityiskohtaa myöten. Me ihmiset emme nykyisine uskomuksinemme ja niihin perustuvine ajatusmalleinemme nimittäin uskalla ajatella asioita täysin uusiksi, ennen kuin on aivan pakko. Minun tarinani on täydellinen malliesimerkki juuri tästä, ja sen avulla haastan sinutkin ajattelemaan uusiksi kaiken. Haastan sinut haastamaan itsesi. Haasta se, mitä sinulla luontaisesti on. Sinulla on luontaista loogista ajattelukykyä ja älykkyyttä. Käytä sitä, haasta sitä. Haasta se äärimmilleen ja kyseenalaista rohkeasti *kaikki*, mitä sinä tänä päivänä ikään kuin tiedät ja mitä sinulle on opetettu. Sinulla on myös syvältä sydäimestä ja solutasolta asti tulevaa *luonnollista* sisäistä viestintää. Kuuntele pitkästä aikaa myös sitä, sillä sinun solusi ja sydämesi eivät ole nielaisseet kaikkia niitä niin sanottuja elämän muuttumattomia tosiasioita, jotka sinun mielesi on.

Kaiken uusiksi ajatteleminen osaa kirvellä, sattua ja pelottaa. Mieli kieltää ja taistelee vastaan, kun sinne syötettyjä uskomusten verkkoja alkaa ravistelemaan. Se tekee niin erityisesti silloin, kun juuri niitä uskomuksia kyseenalaistetaan, joita mieli pitää niin sanotusti totena. Kaiken uusiksi ajatteleminen vaatiikin päättäväisyyttä ja kestävyyttä, mutta sitä meissä ihmisissä kyllä on. Vähemmän päättäväinen ja kestävä olento olisi antanut korttitalon jo sortua ja ajatellut kaiken uusiksi jo huomattavasti aikaisemmin. Tämä pätee niin henkilökohtaisella kuin yksittäisistä ihmisistä koostuvalla kollektiivisella tasolla. Voin kuitenkin vakuuttaa, että tämän kiirastulen läpi kulkeminen todella kannattaa. Minä nimittäin tiedän, mitä toiselta puolelta löytyy. Elämä. Sellainen, jota ei ohjaa enää uskomuksiin perustuva pelko. Elämä, jota ei eletä minkään tai kenenkään armoilla, eikä selviydytä minkään tai kenenkään kustannuksella. Elämä, jolla on jokaisen omaa syvintä sisintä puhutteleva ja ravisteleva merkitys. Elämä, joka on samalla poskettoman hauskaa, käsittämättömän oivaltavaa, rajattoman luovaa, lapsekkaan leikkisää, täydellisen vastuullista, äärimmäisen älykästä, hengästyttävän aistillista, syvästi henkistä, runollisen kaunista ja äärettömän voimaannuttavaa. Se on elämälle antautumista, se on rakkautta. Se on paratiisi maan päällä.

Tämä *ei* ole utopiaa, vaan huomisen itsestään selvää realismia, johon lapsemme ja lapsenlapsemme kasvavat. Me olemme itse luoneet kärsimyksen ja helvetin. Aivan yhtä hyvin voimme luoda myös paratiisin. Herra Albert Einstein totesi joskus, ettei ongelmia voi ratkoa samalla ajattelutavalla, joka ongelmien takaa löytyy. Tämä kerrassaan nerokas ajattelumalli pätee. Feenix-lintu ei polta itseään tuhkaksi ja synny uutena, jos se ajattelee, ettei se voi. Se ei tee niin, jos se uskoo sellaisiin ”täysin muuttumattomiin tosiasioihin”, jotka sanovat sille, että itsensä uudelleen synnyttäminen on mahdotonta. Vaan elämä ja todellisuus ei ole lainkaan sellaista. Tiedättehän, muuttumatonta. Ainoa asia, joka elämässä ja todellisuudessa *on* muuttumatonta, on se, että se *kaikki*

muuttuu ja muuntuu jatkuvasti ja koko ajan. Mikään muu ei ole pysyvää kuin jatkuva muutos. Miten tällaisessa todellisuudessa voi olla mitään sellaista kuin muuttumattomia tosiasioita? Ei mitenkään. Käsityksen ja helvetin saa muunnettua paratiisiksi maan päälle, minä tiedän sen henkilökohtaisesta kokemuksesta. On vain uskallettava kohdata *itsensä*. On uskallettava antaa valheiden romahtaa ja ajatella asiat täysin uusiksi. On uskallettava ottaa täysi vastuu itsestään ja elämästään. Tämä pätee niin henkilökohtaisella kuin yksittäisistä ihmisistä koostuvalla kollektiivisella tasolla. Me olemme itse oman elämämme kautta vastuussa jälkimmäisestä. Joka ikinen meistä. Enemmän kuin voit ikinä kuvitella mahdolliseksi.

Johdannon lopuksi lainaan vielä kolmea muuta hienoa suomalaista taiteilijaa Vesalan lisäksi. Haluan johdattaa sinut kirjani mieltä taivuttelevalle matkalle lainaamalla muutaman rivin suomalaisen rap-artistin Palefacen yhdessä Redraman ja Tommi Lindgrenin kanssa tekemästä erittäin puhuttelevasta kappaleesta nimeltään Muista! Ja ne tähän valitsemani rivit ovat:

”Päät jääs jengi lähinnä säätää, on jäätävä nähdä tätä lätinän määrää.

Mä luulen et sun vapahtajas kävi jo täällä, mut lähti lataa ku sul ei ollu twitteri päällä.

Jos ne kaikki puhuis läpiä päähänsä?

Mitä jos ne seisois viikon päällänsä?

Entä jos tiede oiskin väärässä?

Tai kielet poistettais, ei vois edes rääkästä?

Mitä jos mitä sä pyydät sitä sä saat?

Jos kaikki mitä rakastat vaan revittä sun käsistä kun levität sun käsiä, oot väsyny et käsitä.

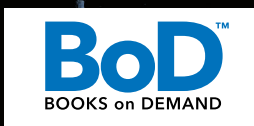
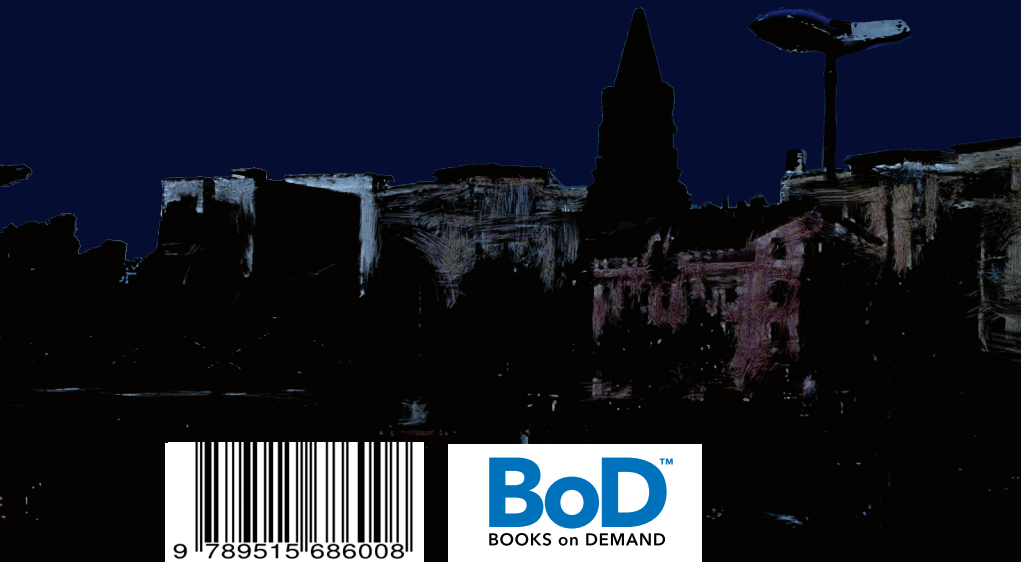
Kävi käsky mut sun käsillä on väliä, jos et halua läpimärkää pyyhettä päin pläsiä.

Oikean ihmisen tarina sijoittuen moderniin nykypäivään, joka haastaa ajattelemaan uudeksi kaiken. Itsemme, elämän ja kuoleman, tieteen, realismin ja uskonnon, Jumalan, Saatanan ja koko todellisuuden luonteen.

Länsimaisten ihmisten nykyisin seuraama uskonto on nimeltään tiede ja realismi, joka lähemmin tarkasteltuna paljastuu äärimmäisen rajoittuneen ja epäloogisen putkiaivoajattelun luomaksi taikauskoksi. Se vie ihmiseltä mielenterveyden, itsetuntemuksen, voiman, vastuun ja vapauden. Mutta mitä muutakaan ihminen sekä hänen luomansa maailma, tiede ja realismi voisi olla, joka on kasvanut niiden oppien alaisuudessa, mitä viralliset uskontomme ovat meille tarjonneet.

Putkiaivoajattelun ja mustavalkoisten uskontojen aika on ohi. On todellisuuteen heräämisen ja vastuunottamisen aika. On aika tuoda realismi aidosti realistiselle tasolle.

ISBN: 978-951-568-600-8

www.bod.fi